

[Knie-Andersen.]

projekter, men også interesse for fremgang i hvert af de nordiske lande. Til at sikre denne fremgang skal investeringsbanken virke.

Kirsten Jacobsen (FP):

Den debat, vi skal have i dag om den danske ratifikation af forslaget fra nordisk ministerråd om oprettelsen af Den nordiske Investeringsbank, som blev vedtaget ved den ekstraordinære session i Stockholm den 15. november sidste år, burde vi have haft her i folketinget forud for statsministermødet i Oslo den 31. januar 1975. På det tidspunkt havde der været en rimelig mulighed for, at folketingets partier kunne få indflydelse på, hvordan og efter hvilke principper denne bank skulle indrettes. Sagen har været behandlet i Nordisk Råds økonomiske udvalg, og i dette udvalg har kun 4 af folketingets partier sæde. Som følge deraf er der 6 partier her i folketinget, som ikke har haft nogen reel indflydelse på, hvordan reglerne om Den nordiske Investeringsbank skulle udformes.

Det er baggrunden for, at jeg rejste sagen her i folketinget allerede ved beretningen fra Nordisk Råds 21., 22. og 23. session. På det tidspunkt fandt man ikke anledning til at debattere emnet, og fra flere sider blev der gjort indsigelse imod, at man overhovedet diskuterede substansen. På det tidspunkt havde der dog været en rimelig mulighed for at få indflydelse på beslutningen.

Nu er beslutningen gået igennem Nordisk Råd, og den kommer her til folketinget som en efterretningssag i form af et ratifikationsforslag, som med de normale procedurer vil blive vedtaget, fordi det er nordisk.

Jeg håber, at ordførerne vil behandle denne sag anderledes, end man normalt har gjort, i erkendelse af, at det er et overordentlig vidtgående forslag, og at det i sin opståen har en ganske usædvanlig karakter. Det er første gang overhovedet i Nordisk Råds historie, at et forslag er stillet af ministerrådet til behandling i Rådet.

Baggrunden for ministerrådets forslag er, som jeg allerede har nævnt, et statsministermøde i Oslo den 31. januar 1975. På det tidspunkt havde Danmark ikke nogen regering, men kun et forretningsministerium,

og som følge deraf kunne vi kun deltage som observatører.

På den baggrund havde den danske regering ikke behøvet at føle sig bundet af, hvad 3 andre socialdemokratiske statsministre havde fundet på. Alligevel var det en af den nye regerings første gerninger at erklære, at man var enig med det, de andre statsministre havde vedtaget, og kort tid efter fremkom forslaget fra nordisk ministerråd.

Det fremgår af betænkningen fra det økonomiske udvalg, at flertallet i udvalget, også de medlemmer, der indstillede forslaget til vedtagelse, fandt, at forslaget havde fået en utilstrækkelig behandling. Flertallet gjorde også opmærksom på, at der ikke forelå nogen som helst udredning af, om der overhovedet var et behov for at oprette denne investeringsbank, og det må vel siges at være en af forudsætningerne for, at man arbejder videre på det, at man først konstaterer, at der er et reelt behov.

Ifølge ministerrådets egen rapport har man ikke på ét eneste punkt kunnet påvise, at projekter ikke vil kunne blive tilfredsstillende finansieret med de kreditinstitutter, vi har i øjeblikket. Og det må oplyses over for folketingets medlemmer, at de nordiske skatteydere skal bidrage med et indskud på 3 mia kr. til denne bank, hvoraf Danmark alene skal tegne sig for 650 mill. kr. Til oplysning for partiet venstres medlemmer kan jeg fortælle, at det er nøjagtigt det beløb, det koster at ophæve kapitalvindingsskatten; tror partiet venstre, at deres medlemmer er mere tilfredse med en statslig nordisk investeringsbank end med at have fået ophævet kapitalvindingsskatten?

Det vigtigste og det principielle i denne sag er imidlertid, at forslaget ikke havde haft en chance for vedtagelse, hvis det var kommet her i folketinget, med den sammensætning, som folketinget har. Men den socialdemokratiske regering har erkendt dette, og så har man brugt bagvejen hen over Nordisk Råd.

Jeg synes, det er folketingets opgave at fortælle regeringen og specielt den nordiske samarbejdsminister, at den fremgangsmåde kan folketinget ikke acceptere. Hvis vi behandler forslaget nu som en ren efterretningssag, har vi anvist en mulighed for den socialdemokratiske regering til at få forslag vedtaget, som man ikke kunne få vedtaget